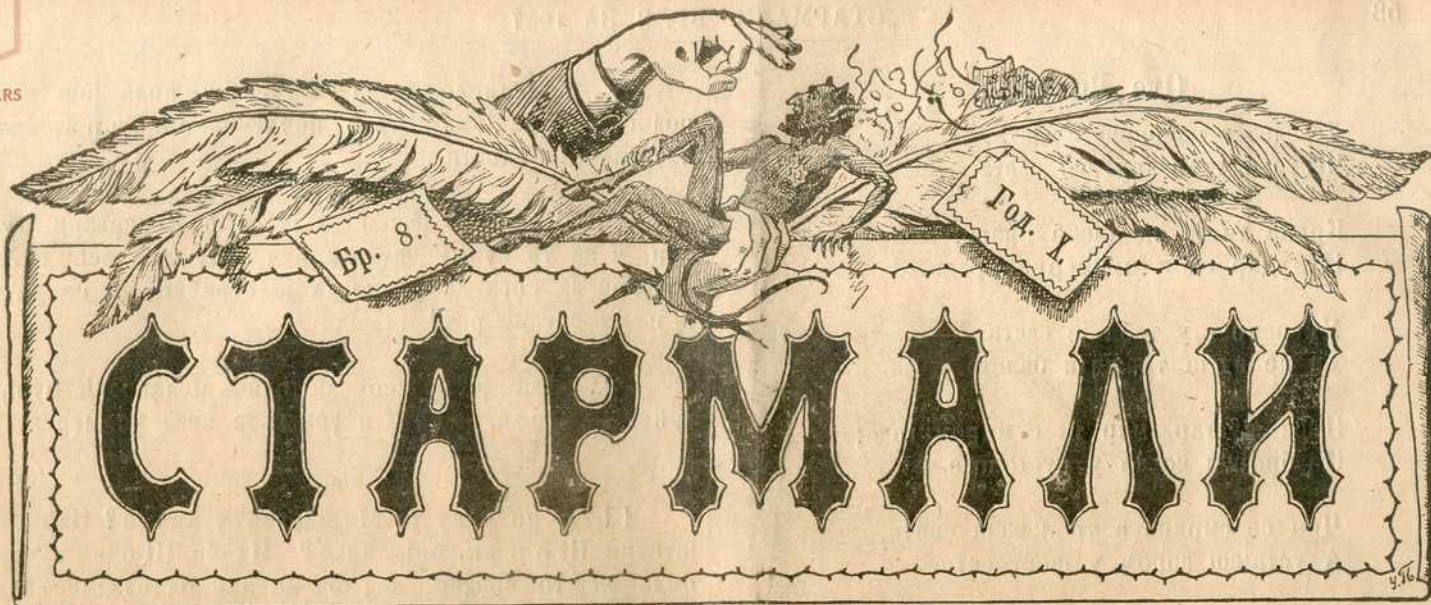

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. марта 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ЛАЗА НАНЧИЋ

Млада снага, срце пуно жара.
Роб ничији, до свог уверења, —
Уверења, које не да дара,
Већ те било од стења до стења.

Из низине диво си се право;
Што си могао то си роду давó;
Будио га кад-но се успавó;
— Званцу душа много с' обећавó.

Да си умр'о пре десетак лета,
Само б' својта твоја сузе лила.
Да с живео још десетак лета
— Црна би ти земља лакша била.

Сад с' не мери што си жешће рек'о
У очају свог поштеног смера.
Ал ко с' на твој гроб каменом баца,
Тај не тражи Србма карактера.

Прими ово неколико речи
Што узданух при вечном растанку.
Бог ти дао у рају насеља,
И стару ти утешио мајку!

Змајован.

Ћира. Да ли ће, боже,
и уредник „Н. Доба“ ићи у
Србобран?

Спира. А како ће, кад
није бирач!

Ћира. А по чему није
бирач?

Спира. Хтео сам рећи:
није избирач. Њему је
добар и Паја Мориц, и све

што му Тиса под нос гурне.

Ћира. Ал ја држим, ма да није избирач, да
би у Србобрану ипак добио отирач.

Спира. О томе се не сумњам ни ја.

Ћира. Зашто књижара Браће М. Поповића 76 уче-
ника виших школа тако багателише, па их назива
„неколико ђака“?

Спира. То је знак да јој је још мало.

Ћира. Ал да нешто уставе Смиљанић Илија и
други српски, ал од њих похраћени јунаци, па
да уђу у књижару „Св. Саве“, па да тресну топу-
зином о тезгу —

Спира. Онда би јој ваљда било доста.

Ћира. Којим путем иду Румуни кад хоће да у
Македонији и Старој Србији праве мало (или много)
пропаганде?

Спира. Ја мислим да морају преко Србије пре-
газити.

Ћира. А зар се не спотакну бар о краља Милана?

Спира. Та баш преко њега најлакше газе; јер
то је најнижа низина у Србији.

Оле Вилем.*)

Деведесет навршио с' лета,
Честита ти велик део света.

Круна ти је од алама прави;
И мудар си и примерне прави.

Умереност у теби је света, —
Ти не идеш тражити балета.

Ниси жустар, мир ти с миром гове;
Не бројиш се ти у пустилове.

Чим се смрдне а ти лежеш спати,
А устајеш зором у шест сати.

Раскалашно нит' певаш нит' свираш;
Са државом ти не ва-банкаш.

Ти не фарбаш бркове ни браду,
Нити много мариш за помаду.

Мирољубац, мира дајеш сваком, —
Тако стојиш и с Аугустом баком.

Теревенка здрављу ти не прија;
Полиција ноћу те не вија.

Ти не волиш, као неки ђаци,
Шалабазат' ноћу по соваци.

Једном речи: Оле Вилем знаде
Какав пример ваља му да даде.

Ко је такав, свак нек му се диви,
Сви рецимо: Бог нек га поживи!

Дуго сретан био у Берлину.
Не морао пити медецину.

Хвадио се са добрим стомаком.
Са прозора гледао сокаком.

Пехар никад не држао косо —
А оно остало —

то ј' Бисмарков пос'о.

*) Тако зову Немци свога цара Вилхелма, који је прошле недеље славно свој деведесети дан рођења. — Ову смо песму превели из мађарског листа „Borszem Jankó“.

П у с л и ц е.

△. Из Петрограда чујемо да Катков каткује, — а Гирс не може да га наткује, за то ће да отпаткује (elpatkól).

∞. У Беч је стигао изасланик бугарског регентства. Зове се Стојилов; — даклем још није престо-лов (шта више неки држе да је пустилов).

У. Кад дипломате лавирају, онда још може поднети. Али кад Везув почне да лавира, може читава села однети.

∞. Мазура је рекао да је гроф Хедервари странац, и за то су му одузели реч. Ух, што неће и Хедервари за кога да рекне да је странац — па да се и њему одузме реч!

∞. Ала је красно доскочио Медаковић Ђурђевићу. — Боље је бити и усамљен него усамарен.

□. А по чему је Медаковић усамљен? Зар свештеник Шорак није нико? Ил би Шорак само онда нешто вредио, кад би се дао од владине ђуди шорати као пуста капа.

∞. Знате ли како се поздрављају бан Хедервари и министар Трефор кад се састану? Министар каже бану: *Eljen barátom!* а бан министру: *Alázatos szolgája.* (А ови Хрвати, који знају бар две речи мађарски, на то одговоре: *Nem bánom!*)

○. Који су гледали Цветићеву прву драму, желе му, да му одсада свака драма буде *Н е-м а њ а* (од ове).

×. Ђурђевић је причао у Загребу на сабору о скидању опанака (у прошлости). Но ми би радије чули што год о скидању јарма (у садашњости).

∞. На збор, који ће се држати трећи дан ускрса у Сентомашу, издат је не један, већ два позива. Према томе требало би н. пр. из Панчева да дођу не 40 (као у Кикинду) већ 80 родољуба.

*. Цветић је добио пети степен ордена Св Саве. За орден у опште не би имали запети; — али могли би запети за пети.

! ? !

Панчевачки „Панчевац“ у свому 9. броју доноси вест, да ће о Ускрсу бити 25-годишња светковина позоришта у Новом Саду (или као што се пре негде изразио: у „Neusatz“-у). Он не анимира никога да на ту светковину иде, шта више држи, да би боље било кад би се та свечаност одложила за још један четврт столећа.

Ово је најживља илустрација к уводном чланку у истом броју „Панчевца“, да нико не би посумњао да код нас заиста има нека „*Baccillus serbicus.*“

Да тај бакцил постоји, ми смо знали и пре „Панчевца“ — Али на тај бакцил није довољно само прстом пружати. — него би га ваљало и сатирати. *Difficile est satiram non scribere.*

У Ш Т И П Ц И.

Ваљда је мрачњацима у Угарској мало мрака, кад ударају порезу и на палидрвца, да буде још мање светлости.

*

Жичка епархија у Србији премештена је у Чачак. Од како је Мраша митрополит у Србији нешто се с тим епархијама и сувеше — чачка.

*

Вршчани су лепо дочекали свог новог владику. — Само нека сада он не буде туђа (вла) дика већ наша — дика.

*

Краљ Милан одликовао је чиву Фишера таковским орденом. Дали је то за онај лепак (од које хиљадице), којим је тај фишер упецао потомка таковског јунака?

*

У Перлезу се поплашио пастир од мајмуна, па умр'о. Штета, што тај мајмун неће посетити и неког намет-пастира.

*

У Мароку казне оног, ко пуши, а у Србији ће скорим казнити оне, што не пуше, само да више новаца згрну монополашки Чивути. Е ал' зато је Србија у Европи!

*

Да има жена дипло-мата, то најбоље зна Мата из Чуруга, кад му стане жена у диплома свирати.

*

Код толиких циганских пасија, мисле, да је излишно гледати на позорници „Циганина.“

*

Ушла редња у мантије! Убише се ових дана по свету толики калуђери, калуђерице, попови, капелани, игумани, да се свет диви и чуди, — што је та редња почела од доле, а не од горе.

*

Чујемо да ће „српски закон“ у хрватском сабору добити друго име. Неки веле „српски кортеш“, а други „српски лепак.“ Било како било, тек нас неће никако уловити.

*

У Србији се затвара и отвара! Затварају се школе, телеграфи, новинари, учена друштва, народни посланици, а отварају се тавнице за невине, луднице за здраве, званија за неспособне, касе за Чивуте, карташнице за — краљеве и ministre.

*

Сви се туже! Новинари на апсане, „Наше доба“ на свог лошег пегаса, „Туркос“ на малу субвенцију, ватрогасци на кишовито време (ватре ни од корова), а краљ Милан на злу срећу при картању.

*

Сливница и осмица! Нема у њима онолико сличности, колико жалости.

*

У Аустрији ће за мале људе забранити лутрију. Кад мали људи неће извлачити лутрију, право је да је извуку они велики.

Ив.

Бука: А чујеш ли да се Герман вратио из Италије у Штајерску?

Шука: Та чујем.

Бука: Знаш, мени се кожа јежи. Сад нам је ближе. Мож' га даба опет овамо донети.

Шука: Мож' тај ђаво бити, кад се нисмо пожурили да му силним неповереницама препречимо долазак.

Бука: Знаш' Шука нешто ми се не свиђа што се у Бечу с' тим ратом толико отеже.

Шука: Остави се Ђорава посла. Ди ти је још преображење. Кисело је за бога лији грошће.

Бука: А јес' имаш право. Ладан ветар дува са севера, неће скоро ни сазрети.

Бука. Колико је далеко одавде до Кикинде ?

Шука. Не знам; нисам никад тамо киријашио. Пре три године тео сам да идем у Кикинду, ал сам чуо да је рђав пут, — па сам остао код куће.

Бука. А за колико се може доћи из Кикинде у Сентомаш ?

Шука. Пхеес! Каткад треба и три године. Али кад се удеси правцем кроз Бечкерек, и погоди се прави пут, онда си за неколико сати у Сентомашу.

Бука. То јест у Србобрану.

Шука. Да, да, у Србобрану.

Бука. Кад је већ о томе реч, — а оћеш ли ти кога возити у Сентомаш ? — Та коњи су ти као виле; не би били постидни ни пред царем.

Шука. Да ти право кажем, ја би сад најволео довести господина Касаниновића у Сентомаш.

Бука. За плату ?

Шука. Ајд не лудуј! За какву плату! Само за оно старо поштовање, које ми прости људи не можемо тако лако да заборавимо.

Разне жеље.

Тиса би желио, да му Чивути навек пуне празну државну касу, па ма још 2000 милиона дуга имали.

*

Напредњаци желе, да се никад не раставе с влашћу, макар им и аустријски уланер — лежао у касарни.

*

„Стармали“ жели, да добије 10,000 претплатника, па ма сваки трећи дан излазио.

ИВ.

*

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

WWW.UNILIB.RS

У Ш Т И П Ц И.

Ваљда је мрачњацима у Угарској мало мрака, кад ударају порезу и на палидрвца, да буде још мање светлости.

*

Жичка епархија у Србији премештена је у Чачак. Од како је Мраша митрополит у Србији нешто се с тим епархијама и сувише — чачка.

*

Вршчани су лепо дочекали свог новог владик у. — Само нека сада он не буде туђа (вла) дика већ наша — дика.

*

Краљ Милан одликовао је чиву Фишера таковским орденом. Дали је то за онај лепак (од које хиљадице), којим је тај фишер упецао потомка таковског јунака?

*

У Перлезу се поплашио пастир од мајмуна, па умр'о. Штета, што тај мајмун неће посетити и неког намет-пастира.

*

У Мароку казне оног, ко пуши, а у Србији ће скорим казнити оне, што не пуше, само да више новаца згрну монополашки Чивути. Е ал' зато је Србија у Европи!

*

Да има жена дипло-мата, то најбоље зна Мата из Чуруга, кад му стане жена у дипломатирати.

*

Код толиких циганских пасија, мисле, да је излишно гледати на позорници „Циганина.“

*

Ушла редња у мантије! Убише се ових дана по свету толики калуђери, калуђерице, попови, капелани, игумани, да се свет диви и чуди, — што је та редња почела од доле, а не од горе.

*

Чујемо да ће „српски закон“ у хрватском сабору добити друго име. Неки веле „српски кортеш“, а други „српски лепак.“ Било како било, тек нас неће никако уловити.

*

У Србији се затвара и отвара! Затварају се школе, телеграфи, новинари, учена друштва, народни посланици, а отварају се тавнице за невине, луднице за здраве, званија за неспособне, касе за Чивуте, карташнице за — краљеве и ministre.

*

Сви се туже! Новинари на апсане, „Наше доба“ на свог лошег пегаза, „Туркос“ на малу субвенцију, ватрогасци на киповито време (ватре ни од корова), а краљ Милан на злу срећу при картању.

*

Сливница и осмица! Нема у њима онолико сличности, колико жалости.

*

У Аустрији ће за мале људе забранити лутрију. Кад мали људи неће извлачити лутрију, право је да је извуку они велики.

Ив.

Бука: А чујеш ли да се Герман вратио из Италије у Штајерску?

Шука: Та чујем.

Бука: Знаш, мени се кожа јежи. Сад нам је ближе. Мож' га даба опет овамо донети.

Шука: Мож' тај ђаво бити, кад се нисмо пожурили да му силним неповереницама препречимо долазак.

Бука: Знаш' Шука нешто ми се не свиђа што се у Бечу с' тим ратом толико отеже.

Шука: Остави се Ђорава посла. Ди ти је још преображење. Кисело је за бога лији грожђе.

Бука: А јес' имаш право. Ладан ветар дува са севера, неће скоро ни сазрети.

Бука. Колико је далеко одавде до Кикинде ?

Шука. Не знам; нисам никад тамо киријашио. Пре три године тео сам да идем у Кикинду, ал сам чуо да је рђав пут, — па сам остао код куће.

Бука. А за колико се може доћи из Кикинде у Сентомаш ?

Шука. Пхеее! Каткад треба и три године. Али кад се удеси правцем кроз Бечкерек, и погоди се прави пут, онда си за неколико сати у Сентомашу.

Бука. То јест у Србобрану.

Шука. Да, да, у Србобрану.

Бука. Кад је већ о томе реч, — а оћеш ли ти кога возити у Сентомаш ? — Та коњи су ти као виле; не би били постидни ни пред царем.

Шука. Да ти право кажем, ја би сад најволео довести господина Касапиновића у Сентомаш.

Бука. За плату ?

Шука. Ајд не лудуј! За какву плату! Само за оно старо поштовање, које ми прости људи не можемо тако лако да заборавимо.

Разне жеље.

Тиса би желио, да му Чивути навек пуне празну државну касу, па ма још 2000 милиона дуга имали.

*

Напредњаци желе, да се никад не раставе с влашћу, макар им и аустријски уланер — лежао у касарни.

*

„Стармали“ жели, да добије 10,000 претплатника, па ма сваки трећи дан излазио.

Ив.

*

Тако је то — без кишобрана

Кантор Миша ј' добар био
 Певао је врло красно,
 Вина није никад пио
 (Ни на какво јело масно).
 Али свему има краја
 — То се знаде од старина.
 Једном друштво заведе га
 Те искапи чашу вина.

Кад је прву чашу гун'о,
 Запамтио ј' онај дан, —
 Том приликом, у тој крчми
 Нестаде му кишобран.
 А кишобран волео је
 Као верног друга свог;
 Сад га туга једнак мори
 Са губитка тог.

Сада тужан кантор Миша
 У крчми је дан за дан,
 Тражи, пуња и уздише:
 Ох где ми је кишобран!
 Ал залуду, кишобранов
 Нигде наћи траг ни ј' сен;
 Па кад киша и не пада —
 Миша ј' увек на квашен.

(По мађарском.)

J. M—h.

Митка Гладић,
учитељ мудрује:

— Ближи се велики Петак, бар ће и други људи
 знати, како то изгледа, кад човек један дан не једе.

— Неки научењак вели, да је зато земљотреса
 било што се у земљиној унутрашњости (стомаку) скупила
 силна материја. Бре да код мене дође на кост,
 не би се сетила да прави земљотресе.

— У Берлину је опет један заврзан почео гла-
 довати, па се баталоу Њорава посла. Тако је то, кад
 он нема предходне праксе. Ја кад би се латио, неби
 баталоу.

Калуђер и ирмос.

На први дан Ускрса, певаће ирмос у Манастиру Н.
 ондашњи калуђер. Пошто на памет није знао, то још пре
 службе нађе у књиги, и метне залогу на исто место. Њаци
 истога манастира знајући, да калуђер не зна ирмос на
 памет, то кад је он (калуђер) већ забележио залогом, и
 оставио књигу опет на своје место, а они преместе залогу
 на друго место.

Кад је већ време било, да се ирмос поје, а калуђер
 сасвим сигуран, отвори књигу па и не гледа одма у књигу,
 него отпоче „Ангел вопијаше (сад погледа у књигу а сав
 претрну — пева даље) јаше-ше-е-јаше-ше- (преврће ли-
 стове тражи — а пева) ше-ше-јаше-ше (кад већ никако не-
 мога да нађе — а већ се добро испево, а он заврши)
 ја-а-а-а-ше-е-ше.

И тако он одпева Ускршњи ирмос, колко га је знао.
 Да је знао више отпевао би и више.

прибележио **Бко — ша.**

Шетње по Варадину.

II.

Као обично поџох и данас у шетњу. — Ја и мој
 баја Кресо упутимо се најпре у крчму „код три бела лука“,
 да гуцнемо чашицу оног, што се пије (не воде, т. ј.
 не воде нас, него ми сами идемо тамо, — а оданле
 могли би нас баш и водити).

Каже се да човечијем срцу никад није доста, а то би
 се могло и друкче рећи, н. пр. „човечијем срцу и жен-
 скоме језику никад није доста.“ Многи је страдао за
 грло; за грло је правио дугове; за грло је
 крао; за грло отимао; ал је био и обешен — за грло.
 Власт као власт, врло је паметна, па знајућ' да је грло
 свему криво, одредила је да се за грло веша. (Иначе би
 практичније било да се злочинци за ноге вешају.)

Пијемо ми све „још једну пак ћемо ићи, те тако
 остадосмо све док год не поџосмо. Ми на улицу, а мој по-
 братим оберучке за трбух: „Ух, да грозна трзања! Ми-
 слим полудићу!“

Да није колера! запојох ја; а лепо сам те учио, да
 не читаш пештанске новине, јер од оне силне колере што
 у Будапешти влада*), могла се каква намета и до тебе
 докотурати. Сад није друго него трчи у кревет пак лези
 у кућу. Ја ћу таки доћи. — Не заборави зовнути доктора.

За неколико минута пођем да га обиђем. Ја на врата
 а он у кревету. Код кревета стоји једна (у зао час да су
 биле две) жена: згурена, смежурана лица, упалих очију,
 седи... управ' онака, као што сам себи колеру пред-
 стављао. Ал ја стадох одважно пред њу:

— Свака душа бога хвали;... хвалиш ли га и ти?

Она ме погледа баш колеристички.

— Шта је вама наспело?

— Ништа, госпођо колеро, али ко велим штета би
 било, да угушите тако млада човека. Немојте, ја вас мо-
 лим за њега. Ако баш морате узимати живота то вам ја
 драговољно поклањам мога старог кера Лабурдана, па
 узмите његову душу, — неће се то тамо ни познати, јер
 у нашем Добу има доста таквих душа у људском облику.

— Та мани, човече, — рече ми пријатељ онако бо-
 лап, — то није колера, већ моја пуница.

Леп комплименат.

Горе поменута пуница окрену се на пети, па као
 опарена у другу собу макац. Кад је већ врата затворила,
 провирим кроз кључаницу. Мили бого, чудне работе! Стала
 моја, т. ј. његова, пуница пред оглабало, хоћу рећи огле-
 дало па се гледи; смркла се као пролетна кишовита ноћ,
 оборила нос, к'о да јој је ђурак врштук из руке отео;
 па наједаред фискац по огледалу. А то је и бчо најпамет-
 нији одговор на мој комплименат. — Даклем отпевала
 огледалу вјечнаја памјат', ма да још ни последњу рату
 није платила.

Али доктора још нема. Но бар се зачуо са улице
 његов глас. Ја отворим прозор, погледим на сокак, ал мој
 доктор — није да лети, него рекао би као звезда-стајачица
 јури; пожурио се па ни с места. Види се на њему да
 хити, да се к болеснику благовремено — задодни.

— Молим вас, господине, пожурите се, човек се већ
 бори с душом.

*) Морамо признати да су нам ове шетње још за време колере
 стигле, али није им било суђено да се раније штампају. Ур.

— Одмах, таки, . . . али знате, ја мислим . . . па судите и сами . . . О здраво „амисе“, па се окрене к' једном чивуту. (А бог и душа никад га видео није.) Чива га омери „старозаветски“, па Ентшулдиген мајн хер, . . . вир синд унбекант, . . . их емфеле мих! . . . па одкалдрми даље. А мој доктор све се узобзиро, неће ли још кога срести; . . . лоша срећа; . . . не би никог; . . . није друге него к' Флеснику. Нелези враже, натрабуси он на позоришни плакат „Die Reise um die Erde“, па поче продикати: То је красан комад, . . . а то ћу морати видети и т. д.

Видим ја, да је њега стра; сад друкчије неће ићи, нег га морам преварити :

— Господине докторе. мојем је пријатељу већ мало боље, у осталом није ништа ни било него [само мало несвести.

— То није могуће, јер момак ми је казо, да има колеру.

— Пуста лаж господине. — Неверујте!

— Али он није колеру из прета изсисо.

Силом се насмејах, па онда сасма флегматично додах:

— А хааа . . . сад појмим. Знате ли како је то било? . . . Кад се момак по вас пожурио викнула је куварица: „Језус Марија . . . колера . . . колера . . . колераба је загорела; он, знате, како се залетио, није чуо свршетка, па сто каку је канфузију тај брзоплет начинио.

— А а . . . а . . . а . . . тако је то. Ето мене за час горе.

Он уз басамаче, а ја залупим прозор, довикнем пријатељу, да се, док се ја невратим, на главобољу тужи, чим ја натраг дођем, нек се почне од трбуха превијати, а кад му намигнем, нек се напреже ко да ће да повраћа. Одлетим за тим у кухињу, узем 3 оклагије, па чим је доктор у собу унишо, метнем их на басамаче, па и сам у собу.

Чим ја на праг а побре за трбу:

— Помоћ! . . . грчеви . . . трзање . . . јао . . . умрећу . . . па доктора оберучке огрли. Ама стиско га ко враг грешну душу. Трга се доктор, отимље се, а Кресо држи ко утопљеник.

Ја већ набреко, а несем да се смејем.

Док у неке некавице било: стаде Кресо ригати, а доктора мало попусти. Алај, да сте га видели како је струго. Први корак до врата други на басамак а трећи на — оклагију. Оклагија се окрену, (ко би и свака друга да је на њеном месту била), он подметну другу ногу, ка бајаги, да се дочека, па стаде на другу, а и она друга п дивљала, па се помаче. Доктор није знао што практичније, него тресну „на винтерок“ и на ону трећу. Оклагије (часни их потро) као да су се договориле, на једаред с' доктором, дакле цео „локомотив“ низ басамаче . . . рата-та . . . патата . . . андара . . . мандара . . . ре.

Диже се доктор, па оде све некако гиздаво, а оклагије (бог им судио) ни да су се насмејале; ја богме јесам, мислио сам, да ћу вилице развалити.

Кресо ме гледо, ко да ме никад видио није, зинуо, тако од прилике за подруг ашова, а изерио очи ко крава кад сол види :

— Ма што ти је наспело, бог с тобом, кога си врага тако отаталио, као да си гљиви луда јео? ! (кад ја њему изпричо докторову „експедицију“ са северног до јужнога

пола басамача, а он се рашћерето, да сам мислио, да ни престати неће. (Бог и душа мал, те се није — насмејо.)

— Е јеси враг или бар неки ближи рођак његов, примети он, а чини ми се, да ми је већ нешто мало лакше.

— Немој још устајати, могло би се преладити, па ти онда ни мој лек помоћи неће!

— А знадеш ли какав?

— Па да, и то врло једноставан: узмеш на пример (или на веру) чорбе од црног грожђа сваки „фртаљ“ сата по 3 деци (ал недај деци), па ћеш видети, да ће ти помоћи. У трбуху ће ти бити лакше.

— А у глави? . . . прекиде ме Кресо.

— Углави с' бирташем, да му 1-вог платиш.

— Лоше си ме разумио! . . . А ако случајно бирташ nebude тео чекати?

— А он нек покупи своје ствари па нек иде. Што би ти човека устављао?

— Е па хајдмо!

— Хајдмо!

III.

По граду се све узбуркало: троја кола села у „комисију“ па одлетела у вино, да купе црне Карловце за пиће, . . . велé да онда неће солдати колеру давити; забранили су, да несме „Петроварадин“ у „Новисад“ ићи; један баталион телећака одпремили у Каменицу; у горњем граду направили колеру за шпитаљ и тако ближе . . . оћу рећи и тако даље.

Имаде ипак ствари, за које човек мора бити колери захвалап, н. пр.:

1. Солдати пију вино.

2. Моја жена не кува више колерабе за „цуппаиз“. (Живила колера!)

3. Имају и господа мало стра, а

4. Имаду се читатељи „Стармалог“ бар чему насмијати.

Др. Варадинац.

Отац и син.

Син. Ти тата, често кажеш матери, да има дугачку косу а кратку памет. Па је ли то тако и са нашим господином игуманом.

Отац (за себе). Камо среће да није.

Ш.

Карловчанин А. Знаш ли ти ону песму, што се почиње: „Бербери су први људи“?

Карловчанин Б. Знам. Ту песму обично пева Герман, кад позове кураторе на ручак.

Ш.

Слуга (на вратима куца). Молим покорно Ваша Св., куварица пита шта ће данас кувати.

Одговор. Та она зна да смо ми једног густа, — па нека кува што воли.

Шајкаш.

Господар и роб.

Видесте ли браћо мила
оног јадног, црног роба? . . .
чустел' звекет ланца тешка
Што га тишти свако доба?
Јесте л' чули псета верног
дивљи јаук, урлик ббни,
кад га госа немилосно
бичем млата, туче, гони?! . . .
Па роб сињи, . . . псето верно,
ишак трши госу свога,
и поднаша, ћути, сноси,
ћуди госе силеного,
јер се нада, да ће једном
омекшати камен грудни,
па и њима осванути
слободице данак жудни!
Ал кад види, да му нема
у госином срцу мила,
да је тамо само злоће,
и неправде изобила, ...
тада и роб ланцем тресне! . . .
а нас верни даље бага,
јер човеку, *иа и* — *исету*
дотужаће роиска стега!

Др. Казбулбуц.

Виша у апотеци.

Виша је са својом женом врло рђаво живео. Жена му беше права Језавеља, као она, у св. писму, што је св. Илију по пустињи вијала. Имала је дугачак језик до зла бога.

Кад му је већ дошла душа у подгрлац и јади превршише једом, оде Виша у апотеку и рече апотекар: „Молим, господару, дајте ми какав лек против језика! Моја жена има одвећ дугачак језик, да вас бог сачува.“

Апотекар га лепо предусретне и рече: „Добро, добро, здраге воље. Стани мало ближе, ома ћу ти лек дати.“

Кад се Виша приближи а апотекар измине онако својски, па ћуш свога Вишу с једне и с друге стране преко ушију.

Виша се трже и рече: „Па шта је то сад!? А зашто то?“

„Е, то су виш лекови, то су ти два прашка за твоју жену. Друга ти лека не могу дати. Иди кући, уради тако, па да те бог види. Жени ће ти се одмах скратити језик.“

Виша прими ове прашкове односно савет апотекаров и оде кући.

Када је кући пресепо, а жена по своме обичају, одмах још са врата почне зипарати: „А где си био, лоло? Права си вуцибатина, по вас-дуги дан скиташ се које куда, а ја да ти радим, јел?“

Виша ни пет ни шест, већ на основу прописани му прашкова, измине онако својски па ћуш своју Језавељу. Ова почне одмах запевати и јадиковати али се при свем том на брзо умири. После овог ајнемо-

вања никад боље и мирније жене. На сваки миг вишин услужна тако, да би готово на предлог његов што по реч: у ватру скочила. Нису нужна била обадва прашка, излечио је своју Језавељу са једним.

На осам дана доцније оде Виша опет у апотеку. Апотекар љубопитљив запита Вишу, да ли су прашкови дјејствовали и помогли?

Виша одговори, да јесу и фала богу сада никад боље и мирније жене.

Апотекар радостан што му је помогао, приђе Виши ближе и рече: „Ето, виш, да сам ти жену излечио.“

Виша употреби згоду, измине својски па фискац апотекара преко ушију. Овај се убезекне и од чуда запита: „А зашто то? Зар је така благодарност за дати ти лек?“

„Молим, господару, опростите! Ви сте мени дали два прашка, а ја сам моју жену са једним излечио; држим дакле за своју дужност, други вам натраг вратити, како би га могли и на друге употребити. Вратио сам га вам. Лепа вам фала, а сад збогом!“

Прибележио

Љ. К.

Пријатељ Гаја у Пешти.

Кад су оно у доба киријашко, док још није постојала ова садања веза жељезничка са Пештом Бачвани киријали, науми и наш пријатељ Гаја киријати у Пешту, а том приликом и Пешту видети. Тога ради погоди се са једним трговцем и одведе га у Пешту.

Док је трговац своје послове свршавао, пријатељ Гаја ће по Пешти шетати и исту посматрати. Намири своје коње, узме бичаље у руку, навуче своју шубару па онако звиждући хајде по Пешти.

Посматрао је колосалне куће и све остало, чудио се и дивио се разним лепотама и красотата са којима је цела Пешта накићена. Тако у чуђењу и гледању час на десно час на лево, дође до једне болте, која пуна беше са разним фигурама од воска и гипса. У аузлагу пред болтом био је од гипса начињен један мали дечак. Пријатељ Гаја, када је дечка спазио, мислећи, да је заиста жив, почне завривати и посматрати дечка час са једне час опет са друге стране. „Јес' бога ми, жив је“, рече пријатељ Гаја, „а ма што су га овде затворили?“

Овамо онамо, не даде му љаво мира, хоће Гаја да се са дечком мало поразговара. Куцне мало бичаљетом у пендер а дечак ћути. Куцне боље а дечак опет ћути. Сада већ науми да га ослови и куцајући бичаљетом све боље и боље и таман рече: „Еј, мали, шта радиш?“ у том пендер звррр — пуче, а полупана стакла од излога падајући на тротоар направеше читаву ларму.

На ову звеку трговац и остали момци истрче из болте и виде пријатељ Гају са бичаљетом у руци. „Море! шта ти то уради?“ рече трговац; „зашто си полупао тај пендер?“ — Пријатељ Гаја са свим невино одговори; „Та молим, господару, нисам ја.“ — „Па да ко је, кад ту више никог нема доли тебе?“ — „Е, ко је? Ево, ко је!“ показујући бичаљетом на дете. „Дете као дете, сиграло се па разбило пендер.“

Прибележио

Љ. К.

Вандрокаш и трговац.

Вандрокаш: Молим господару, уделите сиромашку, већ осам дана како нисам вруће кашике имао, патим се што по реч: и глађу и жеђу.

Трговац: Зар те није срамота, виш како си задригао, тако млад и здрав па да просиш? Недам ти ништа, одлази! Иди ради па се рани Заслужи себи комад леба. Видиш, како се ја мучим. По васдуги дан непрестано радим, патим се да што заслужим. А ти левентујеш.

Вандрокаш: Молим господару опростите! ни сам ја дошао да вас вређам и од вас да отимам вашу заслугу: него да вас за милостињу молим. Ако ми уделите добро, ако пак не опет добро. Неморате се ви зато на мене обривати. Али дозволите ми при свем том, да вас нешто запитам: Зар ви држите да је просити одвећ лак посао? није, богме господару, варате се.

Пробајте само, па ће те се уверити, задржите моју милостињу себи, помозите се њоме — а сад збогом. —
прибележио Л. К.

Неколико телеграма.

I.

(Вашарском комесару)

Штајнбрух.

Сутра све свиње на перону, очекујем и вас.

Н. Н. трговац свиња.

II.

У недељу не могу доћи, јер персоненцуг не прима волове.

А. А. трговац марвени.

III.

Трговина врло слаба. Ако вам треба волова сетите се мене.

О. О. целебџија.

Саопштио Цига.

Из Мехале код Темпшвара

тужи нам се „Један Србин“ на самовласт месног учитеља. Има онде певачко друштво, које и у цркви поје, и општина му је допустила да се може у школи (кад нема предавања) састајати и већбати. Али учитељ се начини већим господарем од општине, па им то забранио. Тај учитељ држи да школа није за певачку дружину, већ за његова приватна весела и играње.

Ово штампамо као „припослано“ не примајући на се одговорност јер нам дописник није познат, а потписао се само један Србин М. д. Ђ.“

Насео.

Пера: Чујем да си се оженио Пајо; веруј ми, чисто се ја радујем што си се оног маторог гада опростио.

Паја: А кога то мислиш?

Пера: Та твоју стару љубезницу.

Паја: Па баш њу сам и узео за жену.

Пред краљ. бележником.

Краљ. бележник (некој жени којој је тестамент писао.) Дакле драга госно толико ви капитала имате, да вашој сестричини осам хиљада остављате?!

Тестаторка: Та ја истина немам тих нозаца, ал оћу да уверим моју сестричину колико је волим.

На концерту.

Кузман: Пази! Сад долази „Аделаида“ од Бетовна.

Дамњан: (Звера на све стране) на послетку зачита: па од куд долази ја не видим?!

Лекар и болесник.

Лекар: Но јел вам казала жена ваша шта сам вам наредио? Треба строго да се држите умерености, ви поједете како чујем наједаред дванајет мали ташака, та то је много!

Болесник: Казала ми је жена шта сте наредили, данас сам само девет појео, ал су били завезани.

Провађање.

Гост: пита (бирташа) Бога вам што тучете тако немилостиво вашег сина?!

Бирташ: Та није то мој син, то је моје сестре дете, па је дошао мало у госте к нама да се проведе.

Шегрт и кириџија.

Шегрт: Јелте, чико, можел се овуда без беде проћи?

Кириџија: Небој се синко! Можеш слободно, моји су коњи врло мирни.

Шегрт: Та нисам вас зато питао, мислио сам може пасти на мене, јер риђа једва се држи на ногама!

Пољубац — ма од кога.

Мали Шаца био код тетке у гостима, па једва дочекао да иде кући. Кад ће већ поћи кући — дођу кола, а он брже боље скочи у кола. Тетка дође код кола и рече: „а зар нећеш ни пољубити тетку?”

Шаца: Та не могу кад сам се већ наместио, — за тим дрпне кочијаша па рече: Хајде је ти, чико, пољуби, ти си ближе.

прибележио

Ђ.

Сељанин и варошанин.

Варошанин. Ви сте сељани сви магарци.

Сељанин. Може бити, — али сви магарци нису сељани.

Чивути трговац. А зашто ви, газда Лазо, нећете код мене више да пазарите.

Газда Л. Знаш за што? јер сви веле да ти је риф кратак.

Чивут: Вихајет: кратак! Али је зато много шири него у других трговаца.

„А што се данас једнако нешто осврћеш?“ питао отац ћерку шећући се с њоме промонадом.

„Ништа, татице, тражим вам зета.“

О Г Л А С И

ПРОМЕНА СТАНА.

Долуподписата узима себи слободу како оvd. штованој публици, тако и својим цењеним муштеријама у месту и околини најучтивије до знања ставити, да је своју пређе у кући г. Марије Трандафил постојећу

ТРГОВИНУ ПОМОДНОГ ЕСПАПА

од 1. Марта о. г. преместила у Радовановићеву пређе Мачванскову кућу у бившој лебњој улици.

Уједно подписата учтиво јавља, да је снабдевена како са лепим избором, тако и по најновијем помодном кроју зготовљених шешира за госпође, госпоћице и децу, стојећи у том пријатном положају да поштоване муштерије уз добру каквоћу еспапа и са најјефтинијом ценом послужити може. — Нови Сад, у Марту 1887.

1—1

С. СТОЈШИЋ, МОДИСТКИЊА.

БОЛЕСТ МОКРЕЋА ШЕЋЕРА
лечи се трајно по најновијој методи професора Вилкенсонса.
Прошпект бесплатно.
КАРЛО КРАЈКЕНБАУМ, у БРАУНШВАЈГУ. — Carl Kreikenbaum, Braunschweig.

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

3—20

(у сопственој кући) шиће са наплатом у наточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање . . . . . 3 ф.	1000 рестлова бринсве чоје, 3 ¹ / ₄ мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полувуне, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна ⁴ / ₄ , 29 ¹ / ₂ Беч. р. 4 ф. 50 н. ⁵ / ₄ " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фола, полак вуна, дугло широко, за читаву хаљину . . 5 ф.	Један м. румбургер оксфорда 29 ¹ / ₂ Беч. р. најбоље каквоће . . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите каквоће, 60 см широко . . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Беч. р. 5 ф. 30 н. најбоље каквоће 6 ф. 50 н.
Десет мет „драјдрата“ врло трајно. . . 2 ф. 80 н. најбоље каквоће 4 ф. 50 н.	Један к. King-Webe, 30 Б. р. потп. ³ / ₄ б. нег/л 5 ф. 80 н. најб. каквоће ³ / ₄ 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоруво (шлагрок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гарнитурa од јуте, састојећа се из 2 креветска покривача и 1 покриваче за стол, са фрон. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитурa од рипса, 2 покривача за кревет и 1 за сто, са кваел. (ројт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет вунене „Beige“ дупло широко, за читаву хаљину . . . . 8 ф. 50 н.	Рест од ћилима за патос 10—12 м. дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —

СЕОБА

Штампарије А. Пајевића у Н. Саду.

Моју штампарску и књижарско-издавачку радњу, која пуних десет година дана постоји на овдашњој главној пијаци у кући пок. госпође Марије Трандафил (бр. 32—33.)

пресељавам у току овога месеца

у своју сопствену кућу идући Дунаву на самоме уласку дунавске улице с леве стране број 1870, постојећу између куће г. Е. Дицгена трговца на ћошку с једне и г. Стевана Поповића-Пеције, градоначелника, с друге стране.

Јављајући ово поштованим муштеријама у месту и својим многобројним личним и пословним пријатељима на све стране, учтиво молим, да ме од Ускрса о. г. једино и само на гореозначеном месту, у мојем новом насељу са радњом и станом потражити изволе.

Нови Сад, месеца Марта 1887.

А. ПАЈЕВИЋ.

1—2